

Hát amint ott álmatlankodik, látja ám, hogy a szemközti hegyről széleseben iramlik lefelé egy róka. A felkelő nap ezüst gömbje, amely tegnap alkonyatkor még az érett galagonya színében távozott, a verőfényes helyeken szikráztatta már a havat; látni lehetett a róka fekete pófáját, amint lobogva közeledett.

Ó, jaj! — húzódott kisebbre Tapsifületlen a rettenet rémzsinegeinek szorításában. — Jön az öreg zászlótartó, s én többé nem látom a nap színváltozását.

Aztán csak megtorpant a róka. Finom, hegyes orra szimatra bukkant. Tapsifületlen nyomára.

Jött azon elé, egyre közelebb, és mondta magában, amit a szimatja diktált neki:

*Még előre kétszer négyet,
jobbra hármát, vissza egyet.
Ne sajnálj még hozzá hetet,
balra kettőt és még egyet,
most előre esmént hetet,
nocsak! nocsak! meg még
egyet.*

*Vissza nyolcat
egyhuzamban.
Nyulat érzek a vacokban.*

Ott volt már mellette a róka kapásközélen. Tapsifületlen orrát megcsapta a halál kotorékszága. Isten veled, holdas éj, nyúlbal, napnak színváltozása és káposztatorzsa! Isten veled, nyúlélet! Félelemmel csordultig telten is szép voltál!

De nem mozdul a róka, hanem azt mondta nagy csodálkozással:

— Ilyen ostoba nyulat még nem láttam. Ravaszul akart elvackolni, és oda jutott vissza, ahonnan elindult.

— Hamm! — folytatta volna, de Tapsifületlen a bénultságból szabaddultan felugrott, s a nyúlál nyúlalbul futva meg sem állt a nyúlbiroig, otthagyván a rókát nagy ámulatában.

— Hát te mitől táltosodtál így meg? — kérdezte a bíró.

— Bíró uram! — lihegte Tapsifületlen. — Fabatkát sem ér az új elvackolási módszer!

— No-no! Gondoljuk meg, mit beszélünk a nyúlbiro színe előtt.

— Hogyan számolta ki kend a nyulak jövődjét? Akárhogyan is szökődösünk, ott vagyunk, ahonnan kiindultunk!

— Csak nem talált meg a róka! — mondta a bíró.

— De bizony! S ha el nem ámul a butaságomon, már a hasában lennék.

Bölcsességbe öltözött megint a bíró s azt kérdezte:

— Hol vackoltál el?

— Még kérdi is kend? — esett méregbe Tapsifületlen. — Ott, ahol a róka megtalált.

— Ez a baj, látod! — emelte föl jobb mellső lábát a bíró. — Oda kellett volna vackolnod, ahol nem talál meg. Benced a hiba, nem az én tudományomban! És még te állsz az erdő felől! Takarodj a színem elől!

Elzavarta Tapsifületlent, de még utána is kiáltotta, hogy a tandíj-répát el ne feledjék megadni.

Ment szegény nyulacska vacogva új vackot keresni.

TÓTH BÁLINT

KARÁCSONYI ERDŐ

Az erdő ma csupa lebegő dísz,
a zöld fagyalsor is kiöltözött,
s hollandi csipkét fújnak a kékbe
a szarvasünök is!
a dércsipe kökénybokrok között.

Hány karát
gyémántékszert
hord ez az ág,
s a tölgycsönk ezüstkoronát!

A dércsipe kökénybokrok között
az erdő ma csupa lebegő dísz,
a zöld fagyalsor is kiöltözött,
s hollandi csipkét fújnak a kékbe
a szarvasünök is

SARKADY
SÁNDOR

FELSÜT A CSILLAG

Felsüt a csillag,
Hold is előjön;
Jégcsapok égnek
Karcú fenyőkön.

Kései szán fut,
Porzik a porhó —
Jégrögös úton
Villog a patkó.

Cinke szeméről
Foszlik az álom;
Csenget a csengő:
Itt a karácsony!

JÓ HÍR

Csendes az éj, csak a
Hó hull —
Hirtelen halk harang
Kondul;

Hópihe, hallod-e,
Hullongj,
Kis harang, nagy harang,
Ujjongj!

Napkelet csillaga
Följön:
Fénylik a béke a
Földön!

ARSZENYIJ TARKOVSKIJ

CINKÉK

Kék ég alatt, a hóban,
a zöldesen derengő
Fenyők közt állva, szóltan
vártuk, mit ád az erdő.
Csapatnyi cinke rebtent,
csendítve furcsa lármát,
Mint görög étteremben
csengő ezüstkánálkák.

Úgy tetszett most, a tenger
viharkavarta kékje
Csapott ki vad dőrejjel
a partszegély kövére.
A szolgáló leverte
a tálcát megriadva,
S dühöngve szedegette
kanalait a gazda.

Oroszból fordította BAKA ISTVÁN